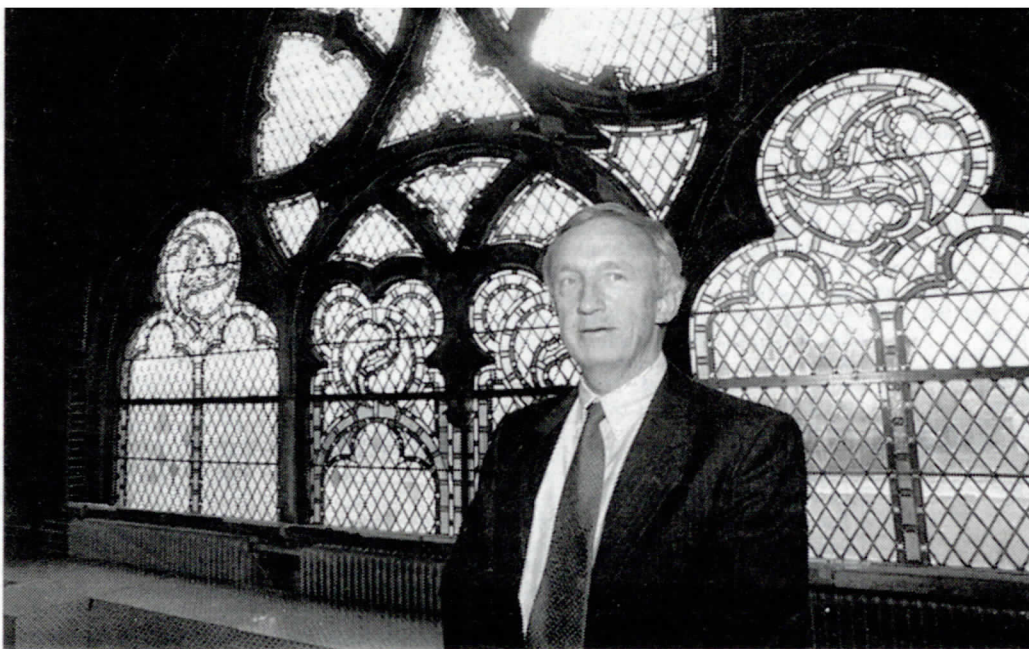

glas-in-loodramen op de weggestopte stationszolder: "Ja, ik heb hier een tevreden gevoel aan overgehouden." ©Jaap Knigge.

amore. Daar ben ik ze dankbaar voor. Want ik kan je verzekeren dat ik niet bij iedereen de handen op elkaar heb gekregen."

Had Staal dan wat met oude gebouwen? Hij kan het Waagstraatproject waarderen, kijkt af en toe omhoog langs de oude straten naar de gevelpartijen, maar daar houdt het eigenlijk mee op. "Nee, ik ben niet iemand met een groot gevoel voor historische en bouwkundige opvattingen, maar het station was van een hele andere orde. Dat had zulke ongelooflijke mogelijkheden in zich. Ik was gewoon meteen verloren. Terwijl ik toch als manager bij de Zwitserse hotelconcern Mövenpick vroeger heel wat oude steden heb gezien. Genève, Frankfurt, Lausanne, München en Parijs."

Er is - geeft Rob Staal toe - met name de eerste twee jaar voornamelijk achter de schermen gewerkt en daardoor konden de restauratieplannen niet 'kamerbreed' worden gepresenteerd. En het was in dat stadium met kostenplaatjes en moeilijke gesprekken niet mogelijk iedereen te betrekken bij de planvorming. Maar toen de eerste contouren van het definitieve plan meer en meer ingekleurd konden worden, kon het initiatief-Staal uiteindelijk door grote groepen stad-Groningers worden gedragen.

Morgen wordt er informeel een feestje gebouwd in de verstopte hal van het station. Het Haydn Jeugd Strijkorkest geeft er een concert, er is een 'openingshandeling' door burgemeester Hans Ouwerkerk en Rob Staal neemt z'n spaarvarken mee, waarover ik al eens schreef. "Ja, daar zit het een en ander in. Het bedrag zal niet wezenlijk bijdragen, maar het getuigt wél van de spontane reacties in de afgelopen drie jaar. En 's avonds doen we het feestje - op een andere manier - over voor de groep van driehonderd donateurs van de restauratiestichting. Die hebben ons altijd gesteund. Ook in de tijd dat we het soms niet helemaal zagen zitten..."

Rob Staal stopte ziel en zaligheid in stationsplannen

Het zouden weken vol glorie voor hem kunnen zijn: éérst gaf de Raad van Bestuur het definitieve sein op groen, hij kreeg vervolgens een fles champagne van zijn directie, een bouwhelm met z'n naam erop van z'n eigen NS-team, gisteren ging het persbericht uit met het definitieve nieuws en morgen maakt-ie tweemaal een feestje mee om het allemaal te vieren. Maar Rob Staal (business-manager NS Stations Noord-Nederland. "De 56 stations boven de lijn Hoogeveen-Steenwijk") wil liever niet teveel aandacht. Hij heeft het niet alleen gedaan, zegt-ie bescheiden.

Maar eerlijk is eerlijk. Wanneer hij er niet was geweest, waren we in de stad Groningen niet drie jaar lang in de ban van de mogelijke restauratie van het fraaie NS-station. Het verhaal is bekend: de vernieuwingsdrang van de zestig jaren leidde er toe dat o.a. de indrukwekkend fraaie centrale hal van het station werd weggemoffeld achter een blokken-doos-achtige constructie. Door het enthousiasme van Staal gordde zich een heel regiment

stad-Groningers aan voor de restauratie en het gaat allemaal door. Achttien miljoen guldenkost de operatie. En die zijn er nu definitief.

"Ik geef toe", zegt Rob Staal (47 en inwoner van het Drentse Dalen), "dat ik de afgelopen weken wat prettiger heb geslapen dan voorheen. Het zijn natuurlijk spannende jaren geweest, maar gaanderweg kreeg ik steeds meer aanhangers. Ik kan er een waslijst van opnoemen. Laat ik me maar beperken tot m'n eigen team bij de NS, architect Rob Steenhuis en Ben Stagge. Steenhuis sliep me regelmatig door het dal van de teleurstellingen heen en Stagge heeft werkelijk álles uit de kast gehaald in het financiële traject."

Het hoorde nota bene niet eens tot het takenpakket van Staal die 1 april '94 in dienst trad bij de NS. Daarvoor had-ie acht jaar gewerkt als hoofd civiele dienst voor de beide lokaties van het Martini Ziekenhuis en kende het station-inoude-staat niet eens. "Althans, ik kan me het niet herinneren. Ik ging als Drents jongetje regelmatig naar m'n grootouders

in de Lodewijkstraat in de stad Groningen, maar het oude station is me nooit bijgebleven."

Maar toen hij de eerste dagen in zijn nieuwe baan door het stationsgebouw struinde en de weggemoffelde hal zag, de verstopte wachtkamer tweede klas met z'n tableau's en al het andere schoons in weggeverkte hoeken en gaten, was hij verloren. Hij had weliswaar alleen het facilitair beheer van de 56 stations in het takenpakket en zeker geen restauratie, maar stond amper vier maanden na zijn aantreden al in Utrecht bij zijn directie om voor de renovatie te pleiten.

"Ik had het toen bij de centrale NS-directie alleen over de plannen, had geen idee van de financiële dekking, maar ik noemde het al wel in m'n eerste business-plan. De eerste reacties? Laten we het netjes zeggen: zéér afwachtend. Er lagen ongelooflijke barrières. En dan heb ik het niet alleen over de sport- en ontspanningsvereniging die het bovenste deel van de oude hal als clublokaal gebruikte. Die verhuizen binnenkort naar de Koeriersterweg. Uiteindelijk toch con

NvbN 20-12-97